

'T IS PLICHT DAT IED'RE JONGEN

Kindlijk is dan van mij een ontsellende onzekerheid weggenomen. U moet namelijk weten, dat ik sedert vele maanden geen mobilisatiebestemming meer had. O, ik geef toe, u hebt het niet gemerkt, maar in mijn binnenste was vele ochtenden bij het opstaan de wurgende vraag: Waar toe dit geploeter gedurende 86 perioden, als je toch geen mobilisatiebestemming hebt? Wantoe dit geploeter gedurende 86 perioden als de gemeenschap geen prijs meer stelt op je mannelijke kracht?

Maar gelukkig, ik was niet vergeten en derhalve kon ik de vorige week op een avond gevolg geven aan de vriendelijke uitnodiging op het stadshuis te komen.

Het weer werkte mee om in een lugubere BB-stemming te komen. Windkracht 8 — of iets daaromtrent — en een kleine zondvloed op de kale vlakke van het Burgemeester de Monchyplein waren het decor voor mijn gang naar no. 14.

De portier wist onmiddellijk, zoals alle portiers overal ter wereld, wat voor wiliig vlees hij (nog) in de kuip had. „Gang uit, rechts af“ was het ongevraagd commando, dat ik ontving. En daar zat dan de BB, breed uit, gulzig wachtend op de prooi die haar vanavond ten deel zou vallen. Het gemeentebestuur had bereidwillig een hele gang ter beschikking gesteld, waarin links en rechts op aantrekkelijke wijze tafels en stoelen waren gerangschikt, die mij onwillekeurig aan mijn oudste dochter deden denken, die bij het zien van deze opstelling, ongetwijfeld zou hebben uitgeroepen: „Ha, pap, gaan we busje spelen?“ Het begin van de gang leek met zijn banken op de wachtkamer van een ziekenfonds.

Ik mocht even de wachtbank proberen en werd toen verwezen naar een tafeltje, nadat dit door mijn voorganger was verlaten en hij met een kennelijk opgelucht gemoed en een lichte tred de „bus“ uitkwam. De heren achter het tafeltje namen kennelijk aan, dat ik hun namen reeds wist, of dat deze er niets toe deden. Omdat mij het tegendeel niet werd verzoekt, nam ik plaats en noemde, omdat ik van het begin af blijf wilde geven over enig initiatief te beschikken, on-

gevraagd mijn naam.

De heer, die gezien de hoeveelheid papieren die hij voor zich had, als tafeloostede fungeerde, schoof een formulier naar de bijzitter en informeerde: „Weet je hoe het moet?“ Blijkbaar kende de bijzitter het klappen van de zweep. De tafeloostede nam een schoon formulier en vuurde een aantal inleidende vragen op mij af die iedereen in zijn leven honderden malen beantwoordt, omdat er altijd weer mensen worden gevonden, die nieuwsgierig zijn naar naam, beroep, werkgever, enz. Deze eentonige reeks werd onverwacht doorbroken door iets origineels: „Kent u de organisatie van de BB?“ Dit werd op zo'n verrassend vriendelijke manier gevraagd, dat het mij bijna pijn deed mijn vraagsteller teleur te moeten stellen. Vervolgens kwam op het formulier het punt hoogte van de orde. Toen ik met schaamrood op mijn kaken bekende, dat ik daar inderdaad mee behept was, werd mijn ondervrager even fjl en kwam om het tegendeel te bewij-

Prijswinnaars puzzel 1

De heren A. de Rover, Utrecht, en J. H. Kemper, Expeditie, ontvingen elk f 10.— omdat zij met respectievelijk 93 en 94 punten aan de top van de ladder staan.

Door loting uit de goede oplossingen krijgen de volgende heren een prijs:

1e prijs (f 20.—): P. Bancken, Gereedschapmakerij.

2e prijs (f 15.—): G. Tenthof, Gereedschapbureau.

3e prijs (f 10.—): Th. v. d. Bos, Kostprijsadministratie.

4e prijs (f 10.—): L. van Loon, Tijdschriftverij.

5e prijs (f 5.—): F. v. Leeuwarden, Kostprijsadministratie.

6e prijs (f 5.—): M. v. d. Heuvel, Morenlaboratorium.

7e prijs (f 5.—): J. v. d. Meulen, Enaf. 8e prijs (f 5.—): J. Koote, Metaalmagazijn.

9e prijs (f 5.—): W. C. Verhoeven, Mechanische Boekhouding.

Vanaf maandag 2 februari kunt u uw prijs afhalen bij mej. Hartsuiker, redactie VDH-tje, of krijgt deze toegesonden (Enaf en Utrecht).

zen met de uitslag van mijn militaire keuring van 13 jaar geleden op de propfen. De propfen waren niet zo stevig, dat hij er zich op staande kon houden en derhalve werd ik ongeschikt bevonden voor brandweermaan. Bomverkenner en bomdenonteur werden mij daarna aangeboden met een gezicht van „u zeker niet?“ Bij de vacature van „redder“ werd nog even getracht een beroep te doen op mijn gevoel van menslievendheid, maar het peil daarvan was sinds mijn vertrek van huis dermate gedaald, dat het niet meer aansloeg. Wij werden het tenslotte eens over de administratie bij de Geneeskundige Dienst.

Kindlijk had ik mijn bestemming gevonden! Ik ging er eens goed voor zitten en trachtte een beeld te krijgen van de inhoud van deze functie door voorzichtig enkele vragen te stellen. Verder dan de wetenschap dat „de doktoren wel eens wat willen weten“ en „dat er brieven moeten worden geschreven“ ben ik niet gekomen.

Tot slot bestond er nog een ongewenste belangstelling voor m'n taille-, hoofd- en schoenmaat. Omdat je de tallenmaat als man meestal niet weet noteerde hij me maar voor 50. En daarmee was het onderhoud en mijn enthousiasme afgelopen. Ik was ingelijfd als noodwachtplichtige! Onder het motto: Gezelligheid kent geen tijd had het hele onderhoud 4 minuten geduurd.

Buiten regende het nog steeds. Thuis heb ik mijn tallenmaat nog eens genomen. Het bleek 52 te zijn! Sindsdien breek ik mijn hoofd over de vraag of er in de BB-organisatie ook aan een foerter is gedacht. Of dat inderdaad zo is, vertel ik u misschien een volgende keer.

Volgende week is het feest bij de schoonevakanties, omdat men dan het feit herdenkt, dat de heer G. F. Jansen 12½ jaar bij ons werkt, gepaard met borenstaande glimlach en de bekende schoonmaaktributen. Heer Jansen, wij verwachten voor u veel felicitaties op 5 februari a.s. Hierbij alvast de onse.

het V.D.H.-tje

PERSONEELSORGaan VAN DER HEEM N.V. EN AANVERWANTE BEDRIJVEN - DEN HAAG EN UTRECHT

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr 584
31 januari 1959

KAN HET NIET GOEDKOPER?

Zo'n Afdelingskas is toch maar duur!

Deze verzuchting hoorden wij onze Utrechtse ondernemingsraadleden slaken en wij kunnen ons zo voorstellen dat een heleboel Van der Heem'ers er net zo over denken. Ook wij zijn van mening dat het goedkoper kan, maar dan zal er nog heel wat moeten gebeuren en dat kan alleen tot stand worden gebracht als alle Van der Heem'ers hun volle medewerking eraan geven.

Wat is namelijk het geval? Ook een Afdelingskas — en dat hebben wij al meer geschreven — kan alleen maar geld uitgeven als het eerst is binnengekomen.

Wat doet een Afdelingskas?

Populair gezegd mag een Afdelingskas in eigen beheer de bepalingen van de ziektewet uitvoeren. Onder toezicht van de overheid kunnen in ons geval een aantal Van der Heem'ers dit werk doen, waardoor het uiteraard goedkoper is dan dat je bij een bedrijfsvereniging terechtkomt, een instantie buiten het bedrijf dus.

Wat komt erin en wat gaat eruit?

Het geld dat in de Afdelingskas komt is de premie die alle VDH'ers (tot een bepaalde loongrens) betalen en daarnaast het even grote premiebedrag dat Van der Heem N.V. betaalt. Deze premie krachten de ziektewet betaagt voor ons bedrijf aan de Maanweg 2,05 % zowel voor de werknemers als voor de werkgever; voor onze bedrijven in Utrecht is dit percentage 3 %. Het geld dat uit de kas gaat is voor het leeuwedeel uit te keren ziektegeld en daarnaast wat administratiekosten.

Waarom in Utrecht meer premie dan in Den Haag?

Dat is nu juist het punt waar wij het even over willen hebben, met aansluitend daarnaast de vraag: kan de premie in Den Haag nog lager? Globaal ingedeeld kunnen wij twee soorten ziektegevallen onderscheiden, namelijk de langdurige en de korte gevallen. Ond'x langdurige ziektegevallen worden in het algemeen die verstaan, die langer dan drie maanden duren; de korte ziektegevallen duren vanzelfsprekend minder dan drie maanden, maar veelal niet eens langer dan een week. En daar zit 'm nu onder andere de kneep.

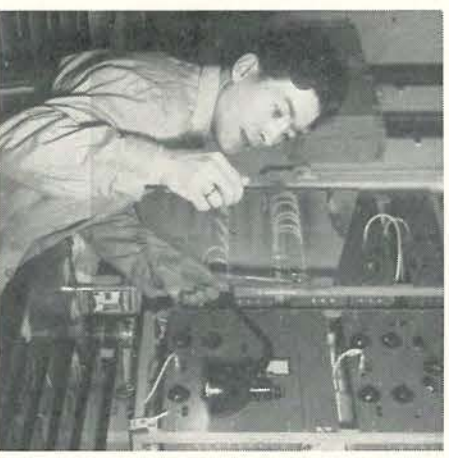
Bent u werkelijk ziek?

Was u niet eerder beter?

Het is duidelijk dat wij met dit opschrift de goedwillende VDH'ers op de kast dreigen te jagen. Maar dat risico nemen wij want de zaak is er belangrijk genoeg voor. U moet namelijk weten dat er elke maand enkele tientalen mensen (althans van het bedrijf Maanweg) een of twee dagen ziek zijn en dat zal in Utrecht wel niet anders liggen. Nu hebben wij een bekwam arts eens het volgende

boren beverfen: Je kunt wel een of twee dagen berord zijn, maar als je werkelijk ziek bent duurt het al tijd langer. Een vaststaand feit is ook nog dat 90 % van hen, die ziek zijn geweest, op maandag weer aan het werk gaan. Je kunt je dan afvragen: Waarom nu juist op maandag en niet op zaterdag? Wij horen wel eens de opmerking „Ach, zo'n half dagje...“ of „De dokter zei: Gaat u maandag maar weer beginnen...“ In dit laatste geval zijn er maar heel weinig mensen die dan tegen de dokter zeggen: Kan ik niet eerder aan de gang? Wij horen de opmerkingen al, zoals „Ja, wat wilt u nou eigenlijk, als de dokter zegt: maandag beginnen“. Hoogstens willen wij er dit mee zeggen, dat een dokter die soms 60 tot 80 patienten op een dag ziet, waarvan zeker meer dan de helft ziekteverschijnselen heeft als hoofdpijn, buikpijn e.d., onmogelijk op de dag nauwkeurig kan zeggen, wanneer u op zo'n vroegst weer aan het werk kunt gaan.

Dat weet u trouwens zelf net zo

Miskers en glasplaten van televisietoestellen moeten bereisigd worden en daar heeft de heer J. W. Böseken, werkzaam in de TV-Montage, zo zijn eigen ideeën over. Dat deze ideeën waardevol zijn blijkt wel uit het feit dat hem zaterdag jl. een bedrag van f 100,— werd overhandigd.

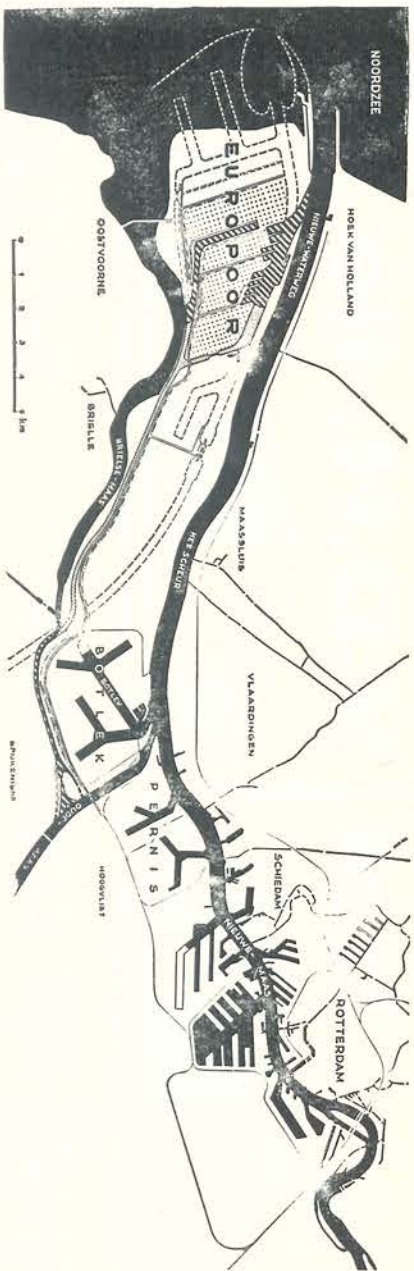
Volkshogeschool

Volkshogeschool betekent eigenlijk levensschool; er worden gezamenlijk verschillende vraagstukken besproken. De cursisten komen uit alle lagen van de bevolking. De volkshogeschool poogt om alle mensen door persoonlijk contact dichtter bij elkaar te brengen en zodoende meer begrip voor elkaars denkwijze bij te brengen. Om dit te bereiken worden er cursussen georganiseerd waarbij men gezamenlijk, in internatsverband, verschillende vraagstukken van onze samenleving bespreekt, b.v. over gezin en samenleving, hoe staat het met de menselijke verhoudingen in het werk, wat hebben kunstenaars ons te zeggen, heeft het zin te helpen in de nood van minder ontwikkelde gebieden enz. Behalve aan deze onderwerpen wordt ook de nodige aandacht besteed aan sport en spel.

De volkshogeschool poogt bij te dragen aan de persoonlijkheidsvorming van de cursisten en tevens de „samenlevingsvorming“ van de mens niet te vergeten. Dit laatste blijkt uit het feit dat de cursussen voor iedereen uit welke rang of stand dan ook openstaan, mits men de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft.

Aan de veertienjarige algemene cursussen nemen steeds meer personenleiden van verschillende ondernemingen deel.

Mocht iemand willen weten welke weg hij moet bewandelen om zelf eens kennis te maken met de volkshogeschool vraagt u Jan even inlichting op afdeling Sociale Zaken.

EUROPOORT

GIANTISCH HAVENPLAN WORDT WERKELIJKHEID

Voorspellingen doen is altijd een riskante bezigheid. Nog in 1949 verklaarde het hoofd van het speurwerk van een der grootste oliemaatschappijen, dat schepen van 12.000 tot 16.000 ton met een diepgang van ongeveer 10 meter voor de toekomst de best bruikbare olietankers zouden zijn. Tegenwoordig, minder dan 10 jaar later, behoren deze schepen tot de „kleintjes“. Enorm snel zijn we naar het zeer grote schip toegegreid; de afmetingen van de tankers zijn met sprongen omhoog gegaan. Er staan thans op de scheepswerven in verschillende delen van de wereld al meer dan 70 schepen, groter dan 50.000 ton op stapel en alles wijst in de richting van nog grotere mammoettankers tussen de 65.000 en 100.000 ton!

Met die stormachtige, niet voorziene ontwikkeling moeten de havenbouwers van vandaag terdege rekening houden, willen ze in de meest letterlijke zin de woorden „de boot niet missen” in de toekomst kunnen waarmaken.

Rotterdam, de eerste havenstad van ons land die na de oorlog op allerlei terrein een geweldige energie heeft ontplooid, wil de boot bestial niet missen; nu niet en in de toekomst niet. Daarom ontwierp het eind 1957 een sluitmoedig plan, dat met de grootste spoed zal worden vervaardigd: het plan EUROPOORT.

Op 13 september 1958 heeft koningin Juliana het startsein gegeven voor de baggerwerkzaamheden aan de kop van het eiland Rozenburg, waar men binnen enkele jaren een zeelavenbekken voor supertankers en andere grote schepen met terreinen voor opslag en de vestiging van zware industrieën gereed heeft te hebben.

Toen een paar jaar geleden Duitse oliemaatschappijen plannen maakten om ruwe olie door een pijpleiding uit Wilhelmschafen naar het Rijn- en Ruhr-gebied aan te voeren, werd beweerd dat Rotterdam technisch bij Wilhelmschafen achter zou liggen, o.a. omdat er voor de zeer grote tankers in de bestaande havens geen plaats zou zijn. Dit was voor Rotterdam aan-

leiding zich tot Rijkswaterstaat te wenden met de vraag, of er in de kop van Rozenburg, dicht bij de monding van de Nieuwe Waterweg, niet een havencomplex, gegraven kon worden voor de ontvangst van de aller-grootste tankers. Nadat Rijkswaterstaat zijn medewerking had toegezegd en de plannen door Rotterdam, de Provincie, de gemeente Rozenburg en Rijkswaterstaat verder werden uitgewerkt, kwamen allerlei andere gegadigden zich aanmelden. Van heel verschillende bestanden moesten worden gesproken.

schurende ranteen zagen men wel in de plannen en al gauw bleek, dat de aanleg van een haven voor de aldergrootste schepen met ruime opslag- en industrieterreinen erbij, geen schone fantasie was, maar een reëel plan, dat met de nodige voortvarendheid moest worden uitgevoerd. Aan die voortvarendheid heeft het niet ontho- ken. In november 1957 werd het plan met applaus door de Rotterdamse gemeenteraad aanvaard. Een paar maanden later waren de nodige gronden verworven; de eerste aanbesteding vond in mei plaats en op 11 juni, ruim zes maanden na de aanvaring van het plan, kon dr W. Drees, het sein geven tot het voorbereidende grond-
werk.

In een tweetal artikelen willen wij u iets vertellen over het Euro-voort-plan; een goed voorbeeld van iets groots dat door een klein land als Nederland tot stand is gekomen gebrucht.

Haast was ook al geboden omdat over enkele jaren enorme hoeveelheden baggermateriaal voor de uitvoering van het Delta-plan nodig zullen zijn.

Daarom hoopt men nog vóór de „zeepoorten" tussen de Zeeuwse en Zuidhollandse eilanden dichtgaan, in 1960 de Europoort voor de wereldscheepvaart open te kunnen zetten. Hoe zal de Europoort eruit gaan

zien? Bovenstaand kaartje geeft daarvan een goed idee. Men begint met een venwijdig aan de Nieuwe Waterweg een zeelhaven te graven, die op den duur ongeveer 4 kilometer lang zal worden en een diepte van bijna 14 meter krijgt. De haven zal voorlooptig worden (stippellijn) direct van zee via de Nieuwe Waterweg bereikbaar zijn, maar er is al een nieuwe haven-toegang (stippellijn) direct van zee uit geprojecteerd. Met een model van deze nieuwe uitmonding worden in de Noordostpolder uitgebreide proeven genomen.

Zonder een goede verbinding met het achterland is een zeehaven niet compleet. Het grootste deel van de met zeegevoerde goederen zal door Rijn- en binnenvaartschepen verder moeten worden getransporteerd. Eerst heeft men bij de Europort gedacht aan een binnenhaven, die door een sluis in verbinding zou staan met het zeehavencomplex. Voor de kleinere schepen zou het water in het zee- en havengebied echter te ruw zijn, terwijl bovendien het veelvuldig gebruik van een sluis het gevaar van verzanding van het achterliggende kanaal met zich mee zou brengen. Om deze bezwaren te ontgaan, heeft men de binnenhaven geheel gescheiden gehouden van de grote zeehaven. De binnenhaven begint naast het terrein dat voor een mogelijk te vestigen hoogovenbedrijf gereserveerd is. Voorlopig zal het aansluiten op de Brielse Maas.

Het is echter de bedoeling aan de zuidkant van Rozenburg tussen de Europort en de Oude Maas een breed kanaal voor de binnenvaart te graven.

Hartelijk dank!

Hiermede willen wij directie en personeel bedanken voor de ons met Kerstmis bereide verrassing.

Alle oud-gedienden van
Van der Heem N.V.

De belangstelling van directie en personeel gedurende mijn ziekte heb ik zeer op prijs gesteld.

J. J. de Waal,
Meubelmakerij.

Verduwenen
vrouwen?

Bij de belastingen van ons land laat men geregeld vrouwen verdwijnen. Daar heeft niemand minder dan prof. Russel de aandacht op gevestigd. Hoe men dat daar doet?

Wet, heel eenvoudig. Zodra een vrouw in het huwelijk treedt en geen bijzondere voorwaarden heeft gesteld, bestaat ze daarna voort de belastingen niet meer. Haar eigendommen, haar uitgaven, kortom al haar financiële gedragingen komen dan op rekening van haar man. Zolang ze nog ongehuwd was, bleef ze met haar vijf gezellenbelasting een voorwerp van de getuige aandacht der belastingen. Na haar trouwen is ze volledig afgeschreven, verdwenen.

Nu kwam je een vrouw niet zo maar radicaal laten verdwijnen van het toneel. Daar is zij zelf ook nog bij. Gelukting maar. Wat zou die man bij zijn hettelyke hebben aan 'n verdwenen echtgenote? En wat zouden straks de kinderen hebben aan een absente moeder? Als een vrouw en moeder inderdaad zich aan de samenleving van man en kroost zou onttrekken, dan zou de narigheid pas beginnen. Gelukting dat ze dus voorlopig alleen uit de papieren van de belastingkieren verdampst. Ze blijft in jette haar rol spelen.

Ja, en als echtgenote en moeder speelt ze zo'n intoedrijfke rol. Achter onze muren en zonen, die in het bedrijf werkzaam zijn, staat thuis de vrouw en moeder; helemaal werkdag!

En het is vaak van bijzonder grote betekenis, hoe zij achter haar man en jongen staat. Dat merkt het bedrijf heel duidelijk.

Als de mannen en jongens thuis komen, vinden ze dan wat ze mogen verwachten? Nee, ik zinspel hiermee helemaal niet op gemakzuchtige en veeleisende heren, die in hun echtzinnelen of moeders huisdieren zien, die hen wistnietend hebben te verzorgen. Ik heb nu het oog op de sfeer, die er thuis moet zijn om er een waarachtig thuis van te maken. En die sfeer schept voor alles moeder de vrouw. Van deze huiselijke sfeer hangt het grotendeels af, of de gezinsleden de huis-kamer zoeken of niet bij voorkeur onthouden. Daar is heus niet altijd veel geld voor nodig. Natuurlijk is 'n wat ruime beurs daarvoor erg gemakkelijk. Maar met geld alleen sleep je geen sfeer. Dat doet de geest en dat doet vooral het hart. Dat kan de vrouw, zelfs nadat de belastingen haar hebben geschrapt.

ALS WIJ HET ZELF MOESTEN DOEN...

THANS VERBODIG GENGEZIN VAN 4 PERSONEN IN NED. GEMEELD PER MAAND	4 pakjes margarine (1/2 pond)	7 broden (800gr)	0 sigaretten	5,5 kilo suiker	3/4 kilo verkenstoes	0 koffie	2 1/4 pakje vet (1/2 pond)	0 slaolie	0,5 fles slaolie	5 pakjes vet (1/2 pond)	0 kilo kenne	4,5 kilo verkenstoes	10 kilo suiker	12 pakjes sigaretten	40-50 broden (800gr)	20 pakjes margarine (1/2 pond)	ALS ONS L. 10 NIETS MEER INVOERDE DAN ZOU DIT GEZIN NIET MEER KUNNEN GEBRUIKEN DAN.

ROND UW PROVISIEKAST

Op dit moment loopt er ergens in Nederland een schip of trein binnen met een lading aan boord of in de wagon, waar uw voedsel voor de volgende week in gelbogen is. Het is deze invoer die het leven voor Nederland mogelijk maakt, voor elke invoer moet dan weer een uitvoer staan, want wij moeten alles natuurlijk kunnen betalen.

Over dit laatste willen wij het nu niet hebben, maar wel over de invoer, want deze is zo belangrijk dat de Nederlandse provisiekast er heel anders uit zou zien als wij eens niets meer invoerden en dus geheel moesten leven van wat de eigen bodem opleverde. In onze grafiek geven wij het, bijna verbijsterende, beeld hoe de Nederlandse provisiekast er uit zou zien in dat geval. Op de linkerzijde van de grafiek kunt u het gemiddelde maandelijkse verbruik van een man, vrouw en twee kinderen vinden. Wat er nu zou gebeuren als Nederland niets meer invoerde kunt u op het rechter deel van de grafiek vinden. Van de 20 pakjes margarine per maand, die wij thans verbruiken, zakken wij tot 4 pakjes per maand en van de 40—50 broden per maand die wij thans verbruiken blijven er niet meer over dan zegge en schrijve 7 per maand. Sigaretten, koffie en slaolie verdwijnen geheel, terwijl ook de thee buiten ons bereik komt te liggen.

Het stakten van elke invoer zou ook bekeken dat wij geen landbouwmachines en kunstmest meer konden invoeren, hetgeen dan weer een daling van bepaalde landbouwproducten met zich brengt. Nederland zou dan ook zijn menu drastisch moeten herzien en van voedingsmiddelen van dierlijke oorsprong overschakelen op die van plantaardige oorsprong. Desondanks zou wij toch niet in ons eigen verbruik kunnen blijven voorzien, daarvoor zijn wij aangewezen op andere landen. Het is dan ook maar goed dat knappe koppen voor onze in- en uitvoer zorgen, want dat maakt het leven mogelijk voor de bewoners van elk huis dat in Holland staat.

In onze Bibliotheek werkt de heer H. J. M. van Gaans, die aanstaande vrijdag 12½ jaar in dienst is. Hierbij de gelukwensen van de redactie.

De heer H. J. Augustijn, werkzaam op de afdeling Hoofdstoekhouding, hoopt vrijdag 5 februari 1972 jaar in dienst te zijn. Onze hartelijke gelukwensen.